

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. София, 16.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Снежана Н. Колева Маринова
като разгледа докладваното от Петър В.. Сантиров Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100603420 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.325 и сл. от НПК

Софийска Районна Прокуратура /СРП/ е внесла обвинителен акт пред Софийски Районен Съд /СРС/, с който обвинява К. Е.Я.. в това, че на 08.01.2020г. в гр.София, ул.*****, в сградата на ОПП-СДВР съзнателно се ползвал пред полицейски инспектор в 02 група „ОВМПС“, 03 сектор „Административно обслужване“ при ОПП-СДВР - З. Д.М., от неистински официален документ - свидетелство за управление на МПС с видим № 276667383 с посочена дата на издаване 04.12.2009г. на името на К. Е.Я., на което бил придаден вид, че е издадено от МВР-София, когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност и предмет на престъплението е свидетелство за управление на МПС, поради което и на основание чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 НК

По така внесенят обвинителен акт 107-ми състав на СРС, НО се е произнесъл с присъда, постановена в открито съдебно заседание, проведено на 09.03.2021г. по Н.О.Х.Д. № 10781 по описа на СРС за 2020г., с която: признава подсъдимия К. Е.Я.. за виновен по така повдигнатото обвинение поради което и на основание чл.316, вр. с чл.308, ал.2, вр. с ал.1 от НК, вр. с чл.54 НК му е наложил наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от шест месеца, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 НК е отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.112, ал.4 от НПК вещественото доказателство -

инкриминираното свидетелство за управление на МПС е оставено за съхранение в материалите по делото. На основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият следва да заплати на СДВР сумата от 88.72 лв. и по сметка на съда и в полза на бюджета на съдебната власт 200 лв. разноски по делото.

Срещу така постановената присъда е подадена жалба и допълнение към нея от подсъдимия, чрез упълномощеният му защитник – адв. Т.Б. от САК, с която се иска от въззивната инстанция да го признае за невиновен и да го оправдае изцяло, като се акцентира върху неправилната оценка на доказателствения материал от първостепенния съд. Направено е алтернативно искане да се отмени наложеното наказание „лишаване от свобода“, като се наложи такова по реда на чл.78а от НК, за което следва да се квалифицира инкриминираното деяние като такова по чл.308, ал.4, вр. ал.2, вр. ал.1 от НК, а именно маловажен случай.

С определение от 13.09.2021г., постановено в закрито заседание, 17-ти въззивен състав на СГС, наказателно отделение по В.Н.О.Х.Д. № 3420 по описа на съда за 2021г. е приел, че не е необходимо провеждането на ново съдебно следствие, вкл. разпит на свидетели, подсъдими и изслушване на експертизи и е насрочил делото в открито съдебно заседание на 18.10.2021г.

Представителят на държавното обвинение оспорва жалбата на защитата на подсъдимия и смята, че присъдата на СРС е правилна и законосъобразна, и като такава следва да бъде потвърдена изцяло.

Защитника на подсъдимия, адв. Б. пледира, че присъдата на СРС е неправилна и незаконосъобразна. Смята че не е налице виновно деяние, т.е. несъставомерност от субективна страна, поради това, че клиентът му нямал мотив да използва неистински или подправен документ, тъй като имал редовно издадено такъв от властите на Република България и липса на знание, че извършените преправки в СУМПС са неправомерно извършени. Твърди и недоказаност, и имплицитно, макар и не изрично, че не е покрит стандарта на чл.303 от НПК, т.е., че обвинението не е доказано по безспорен и категоричен начин.

Алтернативно моли за преквалификация на деянието и налагане на наказание по реда на чл.78а от НК.

В лична защита подсъдимият поддържа казаното от защитника му, а в последната си дума моли да бъде оправдан.

След като съобрази доводите на страните и се запозна с всички доказателствени материали по делото настоящият въззивен съдебен състав достигна до следните изводи:

В хода на съдебното производство не са допуснати неотстраними съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна и връщане на делото на първа инстанция за ново разглеждане /такова искане не е и направено/. На следващо място СРС е постановил присъдата при обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Съобразени са принципите на чл.13, 14, 18 от НПК. Анализирани са всички доказателства по делото - гласни, писмени, веществени, експертизи. Отделено е внимание на доводите на защитата. Въззивния съд не намира пропуски, допуснати от СРС при оценката на съвкупният доказателствен материал.

Независимо от това настоящият съдебен състав извърши и собствен

анализ и оценка на всички доказателства по делото и разгледа отново доводите на страните по делото съгласно нормата на чл.314 от НПК, като провери изцяло правилността на обжалваната присъда.

В резултат на това съдът достигна до фактическите изводи, че приетата фактическа обстановка от първостепенния съд е правилно установена и настоящата въззивна инстанция не намира основания да внася промени в същата, а е възприема изцяло като правилно установена и пресъздадена, а именно:

Подсъдимият К. Е.Я.. е роден на ***** в гр.София, българин, български гражданин, женен, с висше образование, работи, неосъждан, адрес в гр.София, ж.к., ***** вх.***** ап.5, с ЕГН: *****.

На неустановена дата и по неустановен начин подс. К.Я. се снабдил със свидетелство за управление на МПС с видим № 276667383 с посочена дата на издаване 04.12.2009г. на името на К. Е.Я., с вписани в същото категории „А”, „В”, „С”, „Ткт” и „М”. Посоченото СУМПС не било издадено от МВР-София, а подс. К.Я. бил правоспособен водач единствено за категории „А”, „В” и „М”.

На 08.01.2020г. в гр.София подс. К.Я. се явил в сградата на ОПП-СДВР, находяща се на ул.,***** *. Подс. К.Я. представил пред свидетелката З. М. - полицейски инспектор в 02 група „ОВМПС”, 03 сектор „Административно обслужване” при ОПП-СДВР, ведно с другите необходими документи, свидетелство за управление на МПС с видим № 276667383 с посочена дата на издаване 04.12.2009г. с цел да му бъде подновено СУМПС поради изтичане на срока на валидност на същото.

При извършена от страна на св. М. справка в АИС-АНД и АИС- БДС било установено, че на подс. Я. не било издавано СУМПС, което да включва категории „С” и „Ткт”.

Била назначена и изготвена технико-документна експертиза, от заключението на която се установява, че свидетелство за управление на МПС с видим № 276667383 с посочена дата на издаване 04.12.2009г. на името на К. Е.Я., с вписани в същото категории „А”, „В”, „С”, „Ткт” и „М” не е изготвено в съответствие с установените норми и стандарти за Република България за този вид документи и е неистинско.

Настоящата контролна съдебна инстанция изцяло се присъединява, че гореизложената фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от съвкупният доказателствен материал по делото, както следва:

Гласни: обясненията на подсъдимия К.Я. в хода на съдебното следствие /частично/, показанията на св. З. М. в хода на съдебното следствие, както и показанията й от досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал на основание чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.2, пр.2 НПК /л.32 от д.пр./, показания на св. Ю.Я. в хода на съдебното следствие;

Писмени: справка от ОПП-СДВР /л.6 от д.пр./, протокол за доброволно предаване /л.8 от д.пр./, писмо от ОПП-СДВР ведно с документи, послужили за издаване на СУМПС /л.16-25 и л.39-48 от д.пр./, справка от ОПП-СДВР /л.38 от д.пр./, документи, свързани с характеристични данни за подсъдимия, приобщени в хода на съдебното следствие - трудова характеристика,

личностна характеристика, референции от различни съдилища, референция от клиент, сертификати; справка за съдимост /от д.пр. и съд.д./;

Експертизи: заключение на технико-документна експертиза /л.33-37 от д.пр./, ведно с разпита на вещото лице в хода на съдебното следствие;

Веществени: вещественото доказателство – неистинско СУМПС с видим № 276667383 /л.58 от д.пр./.

Възпроизведените по-горе фактически констатации на първостепенния съд са правилно установени, като при оценката им не са допуснати логически грешки. Според въззивния съд към решаващия състав не могат да се отправят упреци във връзка с установяване на фактологията на деянията, тъй като задълженията му по разкриване на обективната истина са изпълнени отговорно и картината на деянията е разкрита в достатъчна степен. Описаните по-горе факти по отношение на събитията се извеждат еднозначно и категорично от събраните по делото доказателствени материали, като въззивната инстанция не намира никакви основания да ги променя.

В този смисъл трайно установената съдебна практика е категорична - РЕШЕНИЕ № 372 от 01.10.2012г. по Н.Д. № 1158/2012г., Н.К., III Н.О. на ВКС, че: „Когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд **не е длъжен** да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста.”.

Също така Решение № 17 от 07.04.2016г. по Н.Д. № 1186/2015г., Н.К., III Н.О. на ВКС – „Когато въззивният съд не е достигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата по делото, той не е длъжен да обсъжда подробно всичко онова, което е задължително за мотивите на първоинстанционната присъда. На касационна проверка подлежи само спазването на правилата при извършване оценка на доказателствения материал от решаващия съд, а не и резултатът от тази дейност.

В тази връзка следва изрично да се посочи и подчертае, че по настоящото дело при извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимия обстоятелства са спазени изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на съда.

В искането на защитата се твърди, че първата съдебна инстанция не е направила задълбочен анализ на всички доказателства. Този аргумент не намира основание в съдържанието на атакувания съдебен акт. Първостепенния съд е подложил на пълно и аргументирано проучване съдържанието на всички доказателствени средства. Те са анализирани не само поотделно, но и в съвкупност, като за некредитирането на тезата на защитата са изложени подробни и обосновани с останалите доказателства аргументи към които настоящата контролна съдебна инстанция се присъединява изцяло. По същество подсъдимия и защитата не оспорват деянието и действията, с които първият го е осъществил. Доводите им касаят изключително мотивите на неговото поведение, които обаче не влияят на съставомерността на престъплението. Изключително подробно предходната инстанция е отговорила на всички аргументи на защитата, като е направила съответен анализ на доказателствата относно елемента на доказване – знанието на

подсъдимия за наличието на преправянето и внасянето на неверни данни в инкриминираното СУМПС, и съответно на доказателствата е заключила, че подсъдимия е знаел за тези факти и именно поради това е предприел представянето на същия.

Както във въззивните жалби, така и пред въззивната съдебна инстанция се излага твърдението, че предвид обстоятелството на образователният и социален статус на подсъдимият, за него не може да се предполага, че съзнателно ще се яви в КАТ с неистински или преправен документ и той може да направи това само ако вярва, че документът му е истински, тоест несъзнателно.

И настоящата контролна съдебна инстанция, подобно на първата такава не споделя тези доводи и аргументи, доколкото приема по един недвусмислен начин, че именно човек с такъв образователен и социален статус няма как да не знае, че представения от него документ е неистински и преправен, доколкото много добре знае какви курсове е изкарал за тази цел и какви изпити е положил (или не е положил), за да е наясно с какви категории за управление на МПС разполага и съответно да претендира за издаване на съответен документ за същите. Също така е недвусмислено, че такъв високоинтелигентен и образован човек знае реда и технологичният процес за придобиване и получаване на допълнителни категории за управление на МПС. Няма и спор относно обстоятелството, че подсъдимия е знаел какво точно е вписано във въпросното СУМПС (същият е грамотен и може да чете) преди да го представи, т.е. много добре е знаел, че отразеното в него не отговаря на действителността.

На следващо място в същия ред на мисли следва изрично да се отбележи, че е нелогично човек именно с такъв образователен и социален ценз и статут, да не знае как точно се процедира за сдобиване със съответни категории за управление на МПС, а също така и начина за технически провеждане на тези действия. Няма как съда да бъде убеден, че подсъдимия не е знаел за пороците в представения от него документ.

В продължение на тези разсъждения и в противовес на заявеното от защитата следва да се отбележи, че в случая са налице ясно изразени мотив и цел на инкриминираното деяние, а именно да се провери и изпробва може ли въз основа на този преправен документ, с оглед изтекъл срок на валидност, да се сдобие с нов такъв, вече издаден от съответния оправомощен орган, в кръга на правомощията му и по този начин да се сдобие с вече истински и редовен удостоверителен документ. В тази връзка следва да се посочи, че този случай не е изолиран, нито първи такъв по рода си, а е отдавна измислен и използван начин за евентуално заобикаляне на закона и сдобиване с вече истински и оригинален официален документ въз основа на неистински и неверни основания.

Настоящият съдебен състав споделя становището на СРС, че не следва да се гадае и предполага какви са мотивите на подсъдимия да се ползва от

инкриминирания документ. Наличието на съставомерност от обективна и субективна страна е установено и недоказаването на мотив не влияе върху това. Мотивът не се явява част нито от интелектуалния нито от волевия момент на вината.

Не случайно защитата акцентира върху факта, че подсъдимия не е представил други изискващи се по закон документи за извършване на тази административна услуга, а отговора на това възражение е, че именно поради знанието от страна на Я. за нередовността на представения от него документ, не е представил останалите изискващи се за това набор от документи, за да се провери дали ще се направи проверка на данните в същия или ако не, то останалите такива се представят на последващ етап.

Както вече бе посочено по-горе, на всички други възражения на защитата е отговорено в мотивите към първоинстанционната присъда и настоящата съдебна инстанция ИЗЦЯЛО се присъединява към същите, като не намира никакаво основание да ги преповтаря, доколкото е отговорено по един достатъчен и аргументиран начин на всички направени възражения.

Не е налице изопачаване на което и да е от тези доказателствата, послужили за направата на фактическите и правни изводи от първата съдебна инстанция, нито пък е игнорирано каквото и да е доказателство, което да би могло да доведе до различен правен извод относно фактите на деянието и участието на подсъдимата в него, както и за нейното виновно поведение. Събраната от първостепенния съд доказателствена съвкупност беше подложена на анализ и от въззивния съд, който изразява както бе посочено пълно съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция и именно в тази връзка отново следва да се посочи, че въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста.

В този ред на мисли следва да се отбележи, че не следва да се отговаря на възражението, че не била посочена легална дефиниция за „използване“ на въпросния документ, доколкото решаващата инстанция е отговорила, както бе посочено аргументирано и в достатъчна степен по цялата съставомерност на извършеното от подсъдимия деяние. Всичко в повече би се явило една безмислена еквилибристика. Не на последно място следва да се посочи и това, че мотивите към един съдебен акт не представляват учебник по наказателно право или курс по пеналистика, а следва да отразяват единствено правно-релевантни факти и обстоятелства относими към процесния случай, което в случая е сторено.

На първо място, лишени от основание са оплакванията за непълнота на първоинстанционните мотиви съгласно изискването по чл.305, ал.3 от НПК, което да е довело до ограничаване процесуалните права на подсъдимия. Вярно е, че в тях отсъстват отговори на възражения, направени от защитата в допълнение към въззивната жалба, но те не касаят правилността на установените по делото факти, а приложението на закона.

От фактическа страна е било установено, че подсъдимият Я. е представил в КАТ-СДВР въпросното СУМПС, прието от св. З. М., като при последваща стандартна проверка е констатирана неистинността на посочения документ. Изпълнителното деяние на престъплението по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК се изразява в ползване на опорочения документ (в случая СУМПС), който е бил неистински, като в това понятие се включва неговата употреба или представяне пред определен орган. Чрез такова представяне съответният орган или лице възприема/узнава за неговото съществуване, без да е необходимо едновременно с това да осъзнава неговата неистинност. Достатъчно е документът да може да бъде възприет от лицето, на което е представен, като редовен официален документ, което обективно се е случило с оглед приетата по делото фактология. Всъщност, точно такава е и становището, възприето в Постановление на Пленума на ВС № 3/23.03.1982г. по Н.Д. № 12/1981г., както и множество съдебни актове на ВКС - решение № 453/29.10.2010г. на ВКС, по Н.Д. № 420/2010г., I Н.О., решение № 522/9.11.2010г. на ВКС, по Н.Д. № 575/2010г., III Н.О., решение № 410/6.11.2014г. на ВКС, по Н.Д. № 1194/2014г., I Н.О.

Основателен обаче е довода на защитата за маловажност на случая и необходимост от преквалификация на деянието по чл.316, вр. чл.308, ал.4, т.2, вр. ал.2, вр. ал.1 от НК, респ. оправдаване на подсъдимия по повдигнатото му по-тежко обвинение, по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК, от което следва и задължително прилагане разпоредбата на чл.78а, ал.1 от НК поради наличие на предпоставките за това.

Налице е както обективна, така и субективна съставомерност.

Така от обективна страна следва да се отбележи, че свидетелството за управление на МПС се явява официален документ /чл.93, т.5 от НК/. Този документ е удостоверителен и е посочен в нормата на чл.308, ал.2 от НК, т.е. налице са условията, предвидени в квалифицираща разпоредба.

В конкретния случай използването на документа се свежда до представянето му пред служител на ОПП-СДВР за подновяване, от което не са последвали никакви вредни последици. Тази специфика на деянието, преценена заедно с данните за личността на дееца, които са изцяло положителни, приложени са множество писмени доказателства в тази посока, както в личен, така и в професионален план, предполага извод за по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Поради това СГС намира случая за маловажен, което налага и преквалификация на деянието по текста на чл.316, вр. чл.308, ал.4, т.2, вр. ал.2, вр. ал.1 от НК и оправдаване на подсъдимия по повдигнатото му по-тежко обвинение.

С оглед параметрите на предвидената в чл.316, вр. чл.308, ал.4, т.2, вр. ал.2, вр. ал.1 от НК санкция до 2 години лишаване от свобода, липсата на причинени от престъплението вреди, както и това, че деецът не е осъждан за престъпление от общ характер и не е бил освобождаван от наказателна отговорност по реда на раздел IV, глава VIII от НК, са налице условията за

прилагане на чл.78а, ал.1 от НК (последна редакция ДВ., бр.26/06.04.2010г.), подсъдимият следва да бъде освободен от наказателна отговорност, като му се наложи наказание глоба в размер към средния такъв, а именно от 2500 лв., което настоящата съдебна инстанция преценява за съответно на извършеното и достатъчно за постигане целите на наказанието.

Действително този случай се явява изолиран такъв в поведението на Я., но в същото време, в подкрепа на този извод на въззивния съд следва да се посочи и отчете също така, че обществените нагласи и очаквания са именно хората с по-висок образователен и обществен ценз да имат по-големи изисквания и доста по-стриктно да спазват законите и установения ред, най-малкото доколкото за тях е по-нелогично да се позовават на незнание и че са въведени в заблуждение и също така се очаква от същите въз основа на горепосоченото да имат едно доста по-адекватно поведение от останалите граждани, а също така да дават пример на същите.

Присъдата следва да бъде потвърдена изцяло по отношение на разнските и веществените доказателства.

Водим от горното и на основание чл.337, вр. с чл.334, т.3 от НПК и след като не намери основания за отмяна или потвърждаване изцяло на първоинстанционната присъда настоящият съдебен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда от 09.03.2021г. по НОХД № 10781/2020г. на Софийски Районен Съд, като ПРЕКВАЛИФИЦИРА деянието на подсъдимия К. Е.Я.. в такова по чл.316, вр. чл.308, ал.4, т.2, вр. ал.2, вр. ал.1 от НК.

На основание чл.78а, ал.1 от НК ОСВОБОЖДАВА подсъдимия от наказателна отговорност и му налага наказание ГЛОБА в размер на 2500лв. (две хиляди и петстотин лева).

ОПРАВДАВА К. Е.Я.. по обвинението за престъпление по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

